

bestemmelse i retsplejelovens § 830. Genstandene skal tilbageleveres senest umiddelbart efter, at sagen er endeligt afsluttet. Dvs. efter appellinstansens dom, efter ankefristens udløb eller efter udløbet af 2-måneders fristen for den overordnede anklagemyndigheds omgørelse af beslutning om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, jf. retsplejelovens § 724, stk. 2.

Genstande, der er beslaglagt som bevismidler, kan i overensstemmelse med den almindelige proportionalitetsgrundsætning kræves udleveret, når de har udspillet deres rolle som bevismidler, enten ved sagens afslutning eller tidligere. Sigtede eller andre, der har interesse heri, kan i givet fald kræve rettens afgørelse herom, jf. den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 807 c.

Genstande, der er beslaglagt med henblik på udbytte- eller genstandskonfiskation, kan kræves udleveret ved sagens afslutning, såfremt de ikke (fuldt ud) skal konfiskeres. Der vil normalt ikke være grundlag for udlevering på et tidligere tidspunkt.

Genstande, der er beslaglagt til sikring af vindikationskrav, vil normalt allerede inden sagens afslutning blive udleveret til den berettigede, medmindre de tilige skal benyttes som bevismidler under sagen.

I alle tre tilfælde, men måske navnlig i det sidstnævnte, vil der lejlighedsvis kunne opstå tvivl om genstandens rette ejerforhold. Med henblik på denne situation er det i stk. 1, 2. pkt., foreslået, at retten skal kunne træffe bestemmelse om udleveringsspørgsmålet, også efter straffesagens afslutning, jf. nærmere pkt. 2.3.9. i de almindelige bemærkninger. Dette er i overensstemmelse med de hidtil gældende regler, jf. retsplejelovens § 830. En tilsvarende regel for tiden indtil sagens afgørelse findes i den foreslåede § 807 c. Retten skal efter forslaget kun træffe bestemmelse om besiddelsen, ikke om ejerforholdet. Retten kan eventuelt betinge sin afgørelse om udlevering af, at der ikke af en modpart er anlagt civil retssag inden en vis frist.

Efter retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 3, kan påtale i en sag helt eller delvis opgives i tilfælde, hvor sagens gennemførelse vil medføre vanskeligheder, omkostninger eller behandlingstider, som ikke står i rimeligt forhold til sagens betydning og den straf, som i givet fald kan forventes idømt. Efter § 722, stk. 1, nr. 5, kan tiltale helt eller delvis frafaldes under samme betingelser. Bestemmelserne åbner mulighed for, at politiet af ressourcemæssige årsager kan opgive eller frafalde påtale. Som vilkår for et tiltalefrafald kan fastsættes, at sigtede indgår på konfiskation, jf. § 723, stk. 1, nr. 1.

Er der i en sag, hvor påtale opgives efter § 721, stk. 1, nr. 3, sket beslaglæggelse, bortfalder beslaglæggelsen, når forfølgningen opgives, jf. den gældende retsplejelovs § 806, 1. pkt., og den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 807 d, stk. 1, 1. pkt., uanset at der i dette tilfælde ikke foreligger nogen retlig afgørelse vedrørende ejerforholdet til de beslaglagte genstande. Dette har i praksis medført, at politiet i visse tilfælde, hvor den berettigede, f.eks. forurettede i en tyverisag, ikke positivt har kunnet godtgøre sin ret til genstanden, har måttet udlevere formodede koster til den person, hos hvem genstandene blev beslaglagt. Bestemmelsen i stk. 1, 2. pkt., indebærer, at politiet i sådanne tilfælde kan anmode retten om at træffe bestemmelse om, til hvem det beslaglagte gods skal udleveres, eventuelt således at retten fastslår, at den person, hos hvem genstanden er beslaglagt, ikke er den rette ejer, og at der i mangel af oplysninger om det rette ejerforhold forholdes med det beslaglagte som med herreløst gods. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 801, stk. 2, og de der omtalte afgørelser i *Ugeskrift for Retsvæsen 1992, s. 431 og 432*.

Bestemmelsen i *stk. 2*, der er ny, fastlægger den fyldestgørelsesorden, der som hovedregel skal gælde i forbindelse med anvendelse af gods, der er beslaglagt efter § 802, stk. 2.

Herefter skal det beslaglagte gods eller sikkerhed, der er stillet efter § 805, stk. 2, først anvendes til fyldestgørelse af forurettedes krav på erstatning, dernæst dækkes det offentlige krav på sagsomkostninger, dernæst krav på konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, og § 76 a, stk. 5 (værdikonfiskation), og til sidst dækkes bødekra. Det forudsættes herved, at privatretlige erstatningskrav dækkes forud for det offentlige krav på erstatning, herunder efterbetaling af skat og moms. Om beslaglæggelse med henblik på konfiskation henvises i øvrigt til pkt. 2.3.3. i de almindelige bemærkninger.

Den foreslåede fyldestgørelsesrækkefølge er en anden end den, der følges i administrativ praksis med hensyn til afskrivning af afdrag på bøder og sagsomkostninger m.v., jf. Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 6. april 1993. Herefter skal indkomne afdrag som følge af at der ikke gælder en lovbestemt fyldestgørelsesrækkefølge - først afskrives på bøden, der er den mest byrdefulde del af gælden, medmindre skyldneren tilkendegiver, at afdraget ønskes afskrevet på andre gældsposter.

Ved at kræve eventuelle sagsomkostninger samt konfiskationsbeløb betalt før bøden, vil man længst